

[Bertel Haarder]

af dette nye ekstra gab mellem statens indtægter og udgifter på knap 5 mia kr. Det er simpelt hen en gyser i dansk økonomisk historie, og det understreger, at de offentlige udgifter stiger trods alle ordene, og til trods for at et stort flertal i folketinget år efter år har sagt, at nu må vi have sat en udvikling i gang, hvor udgiftstrykket går så småt nedad. På trods af denne erklærede hensigt fra et stort flertal her i salen er det gået stik modsat, og det er aldrig gået så meget modsat som lige netop i disse uger.

Hvad ligner det så at behandle et konstruktivt forslag så overlegent, som det har været tilfældet i dag? Jeg mener virkelig, der er grund til den største forargelse over den måde, hvorpå dette forslag er blevet modtaget.

Jeg kan forstå, at man siger, at det var fremsat i foråret. Jo men det er faktisk vores måde at udtrykke på, hvorledes vi vil løse dette problem. Vi er meget glade for, at hr. Gammelgaard på de konservatives vegne kom med en politik for, hvordan de konservative vil løse dette problem, og tidligere har vi fået fremskridtspartiets bud. Men hvad er egentlig de øvrige partiers bud på dette problem, som de har udtalt sig om i generelle vendinger, men aldrig i konkrete?

Man kan sige, at venstres bemærkninger til de enkelte konti er for generelle, og at der siges for lidt. Vel! Men hvem af vore kritikere har sagt noget mere konkret? Hvem har lagt noget frem, hvori der står noget mere præcist, bortset fra fremskridtspartiet selvfølgelig, som i denne henseende er uskyldsræn, men det er vist også for øvrigt den eneste henseende, men det skal da nævnes, når det nu er tilfældet.

Selvfølgelig kan vi i den vestlige verden producere noget mere og sælge noget mere til hinanden. Der er nabolande, som har langt mindre offentlige sektorer, langt mindre arbejdsløshed. Selvfølgelig kan det lade sig gøre. Det har vi jo også fået den sidste vismandsrapports ord for. Det gab mellem indtægter og udgifter, som vi er blevet vidne til her i dag med finansministerens beregninger til finansudvalget, understreger, at det er piskende nødvendigt for det første med statslige udgiftsbegrænsninger af den størrelsesorden, som venstre her lægger frem – og det er en størrelsesorden, som finansministeren ved sidste fremsættelse i foråret i virkeligheden

tilsluttede sig. Og for det andet understreger det – fordi en del af gabet jo er opstået på grund af stigende udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse – at besparelser ikke hjælper, hvis der ikke samtidig føres en erhvervsdynamisk politik, som garanterer erhvervene lave omkostningsstigninger end udlandets i de næste mange år. De to ting hænger uløseligt sammen, og begge steder står vi med en regering, der blot lader den ene dag gå efter den anden og venter på, hvad der sker. Der er ingen baggrund for den overlegenhed, som vi har været vidne til i dag.

Så vil jeg sige til hr. Arne Bjerregaard, som udtalte, at vi må ned ad bakke med de offentlige udgifter, at jeg husker, hvordan et tidligere medlem – en tidligere formand for partiet – forklarede allerede ved partiets stiftelse, at man skulle nedad med udgifterne 1 pct. hvert år. Det var sådan et moderat og fredsommeligt forslag, som alle nikkede til derhjemme ved fjernsynsskærmen. Men hvad har kristeligt folkeparti stemt for år efter år efter år? Og har de selv lagt noget frem, som kunne ændre udviklingen? Nej, intet!

Hr. Bilgrav-Nielsen tilhører et parti, som med en tidligere ledende skikkelse, som er far til den nuværende ledende skikkelse, utallige gange har fremsat forslag om, at vi nu skal have nogle debatter om de langsigtede udviklinger i samfundet, i den offentlige sektor osv. Hvor har vi set mange af de forslag! Her var der dog fra venstres side et konkret bud på en konstruktiv, langsigtet debat, og hvilken tale får vi så fra den radikale ordfører? Næsten ingen! Jeg måtte ligefrem bagefter gå ned til ham og spørge om, hvad de radikale egentlig mener om selve princippet med en langtidsplanlægning, og da har jeg da – til folketingets orientering – fået at vide, at det går de radikale principielt ind for. Det er da rart, at man kan få at vide, hvad partierne mener ved at gå hen og spørge dem!

Jeg kan også forstå, at hr. Flygaard mener, at det kan skabe en nyttig debat. Hvis den debat også kunne føre til en debat med hr. Alfred Hansen, som jo ikke vil spare noget som helst sted, så kunne en intern debat i retsforbundet måske føre til, at det parti også blev lidt mere sparevilligt. Jeg er glad for, at hr. Flygaard dog ser, at det kunne have den virkning, at det kunne skabe en nyttig debat, nemlig om, hvordan vi får tingene til at hæn-